అర్థాన్వేషణం

అనగనగా ఒక భావి భారత పౌరనిర్మాత. శివాజీ గురువుకి జీతం ఎంత ఇచ్చేవారో తెలియదుగానీ, ఆయన నెలజీతం....

అందువల్ల ఒక నరసన్న మాస్టారి జీతం ఎంతో పబ్లీకున చెప్పకోకపోయినా రూపాయికి రెండర్థరూపాయల బదులు, కనీసం మూడు ఇప్పిస్తే, ఈపూటా ఆపూటా ఇబ్బంది అటే లేకుండా కాలక్షేపం చెయ్యవచ్చునంటే సరిపోవచ్చు.

నరసయ్య మేస్టారికి ఈ మూడో అర్థరూపాయే సమస్య. పెద్ద సమస్య. గంపెడు పిల్లలు 'తల్లి – సమస్య'. సర్కారు వారు మూడో అర్థరూపాయికి బదులు మూడు వందల సలహాలూ, ముప్పై హామీలూ, కొల్లలుగా కన్నీళ్ళూ చదివించారు. అవన్నీ కూడి, గుణించి, భాగించీ, అవస్థపడి జీర్ణించుకున్న తరవాత బెంగపడే మేస్టారు, బాధపడే భార్యా, వేధించే కుమారరత్నం, కుమారీమణి, దొరకని మూడో అర్థరూపాయి, దానికోసం నోరు తెరుచుకు కూర్చున్న బియ్యపు డబ్బా, బొగ్గుల బస్తా, పోపుల పెట్టె, బాకీ లిస్టు, కొశ్చన్ మార్క్సా శేషం వచ్చాయి.

ఈ కూడని శేషం రాకూడదని ఆయన ఆశ. అందుకు నరసన్నగారికి తెలిసినదారి ఒకటే. పట్టాభిషేకం అయి బడిపంతులు ఉద్యోగం చేపట్టిన నాటినుండి ఆయన ఆ దారినే నడుస్తున్నాడు......

☆ ☆ ☆

ఒక ఆదివారం ఉదయం ఆయన, దొరకని మూడో అర్థరూపాయి కోసం రోడ్డెక్కడానికి ముస్తాబయ్యాడు. అప్పటికి ఆయన జీతం అంది కొంతకాలమే అయినా ఇంకొంతకాలంలోనే అందెయ్యబోతోందని రూఢిగా వార్తలు అందడంతో కొంత హుషారు యింకొంత ధైర్యం వచ్చాయి. దానికితోడు అటు మొన్నటి వార్తాపత్రికలో పెద్దల ఉపన్యాసాలు బోలెడు ధైర్యం చెప్పాయి. అందరికన్నా నువ్వే గొప్పవాడివి సుమీ అన్నాయి. వెధవది డబ్బు ముఖ్యమా అని అడిగాయి. కాదు సుమా అని అవే జవాబు చెప్పాయి. భారత భాగ్యవిధాతలను రూపొందించి, తీర్చిదిద్దడంలో నరసన్నగారు మహత్తర భూమిక నిర్వహిస్తున్నట్లు వెల్లడించి, అది ఎంత మహత్తరమో విడిగా ఎలుగెత్తి చాటాయి. నరసన్నగారు సగర్వంగా తల తాటించాడు. ఆ దేవతా వస్త్రాలు ధరించి ఒకసారి వంటింటోకి తొంగి చూసాడు. 'జానే' .... అని పిలిచాడు. "నేనేం చేస్తున్నానో తెలుసా?" అన్నాడు దర్జాగా.

"ఏముంది అప్పకి బయల్దేరుతున్నారు" అందావిడ; చారు పోపులో వేసే మిరపకాయలని రెండుతో భాగించవలసి వచ్చినందుకు విచారిస్తూ.

నరసన్నగారు ఫకాలున నవ్వి "అది మామూలు కథే. నేను చేస్తున్న మహత్తరమైన పని ఏమిటి?" అన్నాడు. ఆవిడ మాట్లాడలేదు.

"భావి భారత భాగ్యవిధాతలను తీర్చి దిద్దుతున్నానుట."

ఆవిడ నవ్వింది. "ఉద్ధరిస్తున్నారు లెండి. కాని...."

"ఘరే. అది కూడా చేస్తున్నానుట. ఆ ముక్క కూడా పత్రికలో రాశారనుకో."

"ఇప్పటికి అయింది చాలుగాని శేషయ్యగారొచ్చి కూర్చుంటాడు పీకెలమీద. త్వరగా వెళ్ళి ఆ యాభై పుట్టించుకురండి. లేకపోతే చెంబూ తపేలా వేలం వేస్తాడు" అందావిడ.

"వెళ్తున్నానుగా. నాకు మాత్రం ఏ రోడ్డు తొక్కినా ఎవడో ఓ ఋణదనాథం అమాంతం మీద వాల్తాడని భయంగా ఉంది" అంటూనే ఆయన గుమ్మం దాటి వీధిలో కాలు పెట్టాడు. పెడుతూనే ఓ పెద్దసైజు ఋణదరాజు సుడిగాలిలా వచ్చి, నరసన్నగారిని నానామాటలూ అనేసి ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేసి హాట్‌హూట్ అనేసి హడలకొట్టేసి రివ్వున వెళ్ళిపోయాడు.

ఆరోజు సాయంత్రానికల్లా బాకీ చెల్లించకపోతే మర్నాడు సోమవారం బళ్ళోకొచ్చేసి ఒంటిగంటలోగా పరువుని నట్టేట, సాయంత్రానికల్లా ఉద్యోగాన్ని గంగలోనూ కలిపేస్తానని ధైర్యం చెప్పి మరీ వెళ్ళాడు ఋణదుడు.

నరసన్నగారు సగం చచ్చిపోయారు. మిగతా సగంతోటే అర్థాన్వేషణకి బయల్దేరాడు. అడుగడుగునా ఒక సుడిగాలి వచ్చి పడేది. ఒక్కొక్కసారి అది వడగాలిలా వచ్చి గూబ

వాయగొట్టేది. ఎక్కడికక్కడ సంజాయిషీ ఇచ్చుకుంటూ వాయిదా వేడుకుంటూ అడుగులు వేస్తున్నాడు నరసన్నగారు.

సుడిగాలికీ సుడిగాలికీ మధ్య, ఆప్తులు, మిత్రులు, పరిచితులు, శిష్యుల తండ్రులూ అక్కడక్కడ కనబడ్డపుడు ఆకాశానికెగిరాడు నరసన్నగారు. ఎక్కడికక్కడ తన కథ చెప్పుకుంటూ, బ్రతిమాలుతూ, బామాలుతూ, తనకి వారం రోజుల్లో రావలసిన మొత్తాలూ, పదిరోజుల్లో వచ్చే తేదీ మనియార్డర్లు, పదిహేను రోజులు తిరిగేసరికి ఒరిగిపడే పెద్ద మొత్తాలు, వాళ్ళకి వివరిస్తూ, వాళ్ళకి హామీ ఇస్తూ, తనని నమ్మింఛుకుంటూ, ఓదార్చుకుంటూ, ఆశ పెట్టుకుంటూ, ఒట్టు పెట్టుకుంటూ అడుగులు వేశాడు నరసన్నగారు.

☆ ☆ ☆

హఠాత్తుగా వీధిలో సంచలనం రేగింది. దీర్ఘదర్శులు అయినవాళ్ళంతా అందుబాటులో ఉన్న సైకిళ్ళూ, బళ్ళూ ఎక్కి హడావుడిగా వెళ్ళిపోతున్నారు. వాహనాలు లేనివాళ్ళంతా 'వాకింగ్ రేస్' వేసుకున్నట్లు చకచక నడచివెళ్ళిపోతున్నారు ఎక్కడి పనులు అక్కడ వదిలేసి.

ఇందరిని ఇంత హడలేసిన ఆ ఉత్పాతం ఏమిటా అని నరసన్నగారు కొంచెం ఆగి పరకాయించి చూశాడు.

నల్లనివాడు, నాలుగే అడుగుల పొడుగువాడు, దడదడ అడుగులు వేసుకుంటూ వచ్చేస్తున్నాడు. అతని సన్నని, నల్లని కళ్ళు రెండూ అతి బహిరంగంగా సిగ్గూ – లజ్జా, డాబూ దర్పం లేకుండా నవ్వేస్తున్నాయి. పారిపోయిన వాళ్ళకి పగ్గాలు తగిలించి, దిగించి, నిలేసి, కుదేసి, నువ్వు నవ్వితీరాలంటున్నాయి. అవి నవ్వుతున్నాయి. అవి నవ్వాక అతను కూడా నవ్వుతున్నాడు. ఆపైన అప్పు అడిగేసి పుచ్చేసుకుంటున్నాడు.

పారిపోయిన దీర్ఘదర్శులు పారిపోగా, మిగిలిపోయిన ప్రాప్తకాలజ్ఞులంతా అతని చూపులు గుచ్చుకోకుండా మొహాలు ఎటో తిప్పేసుకుంటున్నారు; కొందరు చేతికి దొరికిన పుస్తకాలు, పేపర్లు, అవీ లేకపోతే జేబులో పద్దుబుక్కులు, విజిటింగ్ కార్డులు, కొట్ల మీద బోర్డులూ విపరీతమైన శ్రద్ధతో చదివేస్తున్నారు. ఈశ్వరేచ్ఛవల్ల ఇంకొంచెం సమయస్ఫూర్తి గలవాళ్ళు 'ఆ బేడా యిచ్చి, భారతీయ వర్తక వాణిజ్య రంగాల పురోభివృద్ధికీ, తద్వారా పంచవర్ష ప్రణాళిక సర్వతోముఖ విజయానికీ యథాశక్తిగా ఎందుకు తోడ్పడరా'దన్న ఊహతో దగ్గర్లో ఉన్న కాఫీ హోటల్లోకి దూరిపోతున్నారు. ఆ మాత్రం ఊహకూడా లేనివారు అతనికి దొరికిపోతున్నారు. కానీ ఉండడానికి ఆస్కారం లేదని నిదర్శనాలు చూపి మరీ నిరూపించబోయిన జేబులోంచి గూడా అతను అర్థోపర్థో అప్పుపుట్టిస్తూనే ఉన్నాడు.

అర్జంటుగా ఎక్సరే ఫోటోలు తీస్తున్న అతని కళ్ళు క్షణంలో సగం సేపు నరసన్నగారి మీద వాలాయి. అతను ఆయనకు తెలుసు. నరసన్నగారి కళ్ళు ఆ సంగతి మర్చిపోయినట్టుగాని, జ్ఞాపకం లేనట్టుగాని, తెలియనట్టుగాని అభినయించలేదు. నిజం చెప్పి ప్రతిహాసం విసిరాయి. ఎక్సరే ఫలితాలు చూచుకొని, ఆయనవంక జాలిగా ఓ చూపు చూసి ఆయన తరువాత కాతాదారు మీదకు ఉరికాడు.

☆ ☆ ☆

దొరకని మూడో అర్ధరూపాయి కోసం వేట కొనసాగించారు నరసన్న మాస్టారు. పది, పదకొండు, పదకొండున్నర, ముప్పావు, యాభై, యాభైఐదు, ఆరు, ఏడు, ఎనిమిది, తొమ్మిది, తొమ్మిదిన్నర, 12 అయ్యాయి.

ఎండ, గాడుపు, ఆకలి, అవమానం మండుతున్నాయి; గూబలు వాయగొడుతు న్నాయి. నిస్త్రాణ, బెంగ క్షణక్షణం..... పెరుగుతున్నాయి.

"అయ్యా నరసన్నగారూ ఇంటికి దయచెయ్యండి: కాస్త ఎంగిలి పడదాం" అన్నాడు కడుపులో కాముడు.

"ఏడిశావు లేవోయ్. పూర్తిగా తగ్గిపోవోయ్. ఇవాళ ఈ యాభై అప్పు పుట్టించకుండా ఇంటికి వెళ్ళడానికి వల్లకాదు" అన్నాడు నరసన్నగారు.

"మీ ఇష్టం అఘోరించండి"

"చిత్తం మీరు కాస్సేపు నోరు మూసుకోండి".

"పోనీ కలర్.... కనీసం ఒకసోడా కొనిపెట్టండి."

నరసన్నగారికి ఒళ్ళు మండిపోయింది. పెంకెభడవా హన్నా అనుకున్నాడు. తిన్నగా వీధి కుళాయి దగ్గిరికెళ్ళి పొట్టపూటుగా నీళ్ళెక్కించేశాడు. అక్కడితో కడుపులో కాముడు ఊపిరి సలపక ఉక్కిరిబిక్కిరై నోరు మూసుకున్నాడు.

మూడుగంటలు వేశారు. ఇంకో అరగంట కూడా గడచింది. నరసన్నగారికి దమ్మిడీ పలకలేదు. అరగంటలు తిరిగిన కొద్దీ సోమవారం దగ్గర కొచ్చేస్తోందన్న భయం ఎక్కువ కాసాగింది.

అప్పులవాళ్ళు పీకలమీద కత్తిలా ఉన్నారు. ఉదయం బెదిరించిన ఆసామి అన్నంతపనీ చేసి తీరతాడు. మధ్యాహ్నానికల్లా పరువు సాయంత్రానికి ఉద్యోగం నాశనం చేస్తాడు. ఆ తరువాత?

"ఆకలి" అన్నాడు అప్పుడే నిద్రమేలుకున్న కడుపులో కామేశం.

నరసన్నగారు సమాధానం చెప్పలేదు.

"ఆ చెట్టున మామిడిపండుంది. ఈ సందులో ఎవరూ లేరు. చటుక్కున అది కొయ్యరాదూ" అన్నాడు కామేశ్వరరావు.

"తప్పు" అన్నాడు నరసన్నగారు కాస్త గంభీరంగా. అన్నాక, కొంచెం సంతోషం, ఒక్కరవ్వ గర్వం కలిగాయి. కలిగాక కొంచెం సత్తా వచ్చింది.

ఈ కాస్తకే మహాపురుషుడవనుకుంటున్నావా అన్నారెవరో సన్నగా.

"లేదనుకో. అయితేనేం...."

సందు మళుపు తిరిగిన నరసన్నగారికి అల్లంతదూరాన, తప్పకుండా అప్పిచ్చేటంత

మంచి మనిషి కనబడ్డాడు. ఉత్తర క్షణంలో అల్లంత దూరానికి, ఇల్లివతలగా నిలబడ్డ ఓ వడ్డీబాబు కనబడ్డాడు.

నరసన్నగారికి ప్రాణం లేచొచ్చి మళ్లాపోయింది.

ఇతణ్ని దాటివెళ్తేగాని అతడందదు; అప్పు దొరకదు. ఇతణ్ని దాటడం సుఖాంతం బొత్తిగా కాదు. ఇతగాడికి ఈయనగారు పాతిక వరకూ బాకీ. ఈయన ఇచ్చుకోలేదు. ఆయన ఊరుకోలేదు.

'జేసన్ అండ్ ది గోల్డెన్ ఫ్లీస్' పాఠం జ్ఞాపకం వచ్చింది నరసన్న మేస్టారుకి. 'డ్రాగన్' అనుకున్నాడు కసిగా.

ఆయనకి దారి పాలుపోని ముహూర్తాన హఠాత్తుగా, నల్లనివాడు, నాలుగే అడుగుల పొడుగువాడు, పొద్దున్న కనపడ్డవాడు రివ్వున దూసుకుపోయాడు. ఆ ఊపుకి, ఆ జోరుకి 'డ్రాగన్' కూడా అదిరిపోయి సైకిలెక్కి ఉడాయించేసాడు. నరసన్నగారు ఎగిరి గంతేసి అల్లంత దూరాన ఉన్న అప్పిచ్చేమంచాయన కోసం బయల్దేరాడు కానీ, ఆయన కూడా చూపుమేరలో పత్తా లేకుండా పోయాడు.

"హోరి నీయిల్లు బంగారంగాను" అనుకున్నాడు నరసయ్యగారు.

పూర్తిగా మతిపోయి, నిరాశపడిపోయి, దిగులుగా తాలుకాఫీసు వీధి తూముకి ఒక్కక్షణం జేరబడ్డ నరసన్నగారికి హఠాత్తుగా నల్లనివాడు నాలుగే అడుగుల పొడుగువాడు మళ్ళీ తటస్థపడ్డాడు. ఈసారి ఆగి పలకరించాడు.

"ఎంతకోసం?" అన్నాడు.

"నీకెందుకు నాగోల? నువ్వేం ఆర్చేవాడివా తీర్చేవాడివా?" అన్నట్టు చూశాడు నరసన్నగారు.

"అలాటివాడు ఉంటేగింటే, ఉన్నవాళ్ళలో ఎవడేనా అయితే గియితే నేనే" అన్నట్టు కాస్త దర్జాగా, కొంచెం లాలనగా చూసి నవ్వాడు అతను.

నరసన్నగారు చెప్పాడు.

"దాందుంపతెగా నా దగ్గిర లేదండి... అంటే దొరకలేదన్నమాట. అయితేనేం నేను చెప్పినట్టు చెయ్యండి. మిమ్మల్ని ఆదుకుంటే నాలాటివాడే 'కోవాలి'. నేను 'కోవడం' లేదు. కాబట్టి 'కునే' వాణ్ని మీకు చూపిస్తా, వెళ్తారా?"

నిరాశయ్యగారికి ప్రాణం లేచొచ్చింది.

"బాబ్బాబు మీమేలు మర్చిపోను."

"మరేం ఫర్వాలేదు. తిన్నగా వెళ్ళి కుడివేపు తిరగండి. ఆ వీధి చివర ఎడంవేపు సందులోంచి వెళ్ళొచ్చుగాని, అందులోని ఇద్దరికి మీరు బాకీ ఉన్నారు. అందుకని, సరాసరి వెళ్ళి, ఇంకో సందుదాటి, ఆ పైదాంట్లోంచి చెరువుగట్టు మీదుగా సినిమా హాలు దగ్గిరికి వెళ్ళండి. అక్కడ రావు కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గర బల్లమీద బొద్దుగా, పొట్టిగా ఉండే ఒక ఆసామి కనబడతాడు. అతను మీకు తెలుసు. మిమ్మల్ని అతను ఎరుగును. వెళ్ళండి. వెళ్ళి అడగండి. మీ కష్టం ఆదుకునేవాడు అతనొక్కడే. అప్పులకు పెట్టింది పేరు. నన్ను మించినవాడు. గురువంటివాడు. పేరు తెలుసుగా అప్పన్న."

నరసన్న మేష్టారు ఆశ్చర్య సంభ్రమ సంతోషాలు వెలిబుచ్చి, సరాసరి తన శ్రేయోభిలాషి చెప్పిన మార్గాన బయల్దేరాడు. మజిలీలు, దాగుడు మూతలూ

లేకుండానే అక్కడికి చేరుకున్నాడు. అప్పన్న ఆయనకి కొద్దిగా తెలుసు. అతని పూర్తిపేరు అప్పలస్వామి. ఉద్యోగం బెడద లేకుండానే ఓ మోస్తరు దర్జాగా కాలం గడుపుతున్నాడు.

నరసన్నగారు అతన్ని చూచి నవ్వారు. గంభీరంగా బీడీ కాలుస్తున్న అప్పన్న ఒకసారి ఆయనని నఖశిఖ పర్యంతం చదువుకుని, కూర్చోమన్నాడు. కుశలం అడుగుతూ బల్లమీద కూర్చున్నారు నరసన్నగారు.

"మీ దయవల్ల బాగానే ఉన్నా గాని...."

"కానీ ఏమిటి?"

అప్పన్న హుందాగా నవ్వాడు.

"బాబూ మీరు చెప్పక్కరలేదు. నాకు తెలుసులెండి. ఒక్కమాట చెప్పనా?"

యాభై అప్పిస్తే ఒకటి కాదు వందమాటలు వినడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు నరసన్నగారు.

"నాక్కూడా కొంచెం ఇబ్బంది వచ్చిందండి. నేనుకూడా రెండు రోజుల్నించి రెండొందల యాభై కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాను."

"నిజమే. అయితే చూశావూ ఈ సాయంత్రం దీపాలు పెట్టే వేళకి నేను యాభై జతపరచకపోతే పీకలమీద కొచ్చేనే" అన్నారు నరసన్నగారు బాధగా.

అప్పన్న మందహాసం చేశాడు. "హు" అన్నాడు మృదువుగా, లోకం తీరును ధ్వనిస్తూ. క్షణం ఆలోచించాడు. ఓ బీడీ తీసి ముట్టించాడు.

"భ్రమండి. అంతా భ్రమ. ఇబ్బంది కొద్దీ మీరలా అనుకుంటున్నారుగాని పీకల మీద కొచ్చేదేముంది నా బొంద."

నరసన్నగారికి గుండె గుభేలుమంది, కొంపదీసి ఇవ్వనంటాడేమోనని.

"నీకు మళ్ళీ వారంలోగా ఫిరాయించేస్తా ఈసారికి ఆదుకో. మంచివాడివి. లేకపోతే పీకెలమీదికి..."

"పెద్దలు తమరే అలా అంటే నే చెప్పేదేముందండి. మీ భయమే కాని.... అయినా కాపోయినా ఒక్కమాట చెబుతా వినండి బాబూ. మనవంటి వాళ్ళకి అసలు పీకెలమీదికి రానిదెప్పుడు? మీకివాళ యాభైరాళ్ళ అప్పు పీకెలమీద కూర్చుంది. నేనిచ్చానే మీరు తీర్చారే పీకెల మీది ముప్పు తప్పించుకున్నారే అనుకోండి. మళ్ళా రేపు సాయంత్రానికే ఇంకో ఉప్పెన వచ్చిపడుతుంది. అది గడిస్తే, ఇవాళ డబ్బు సద్దిన నేనే ఎల్లుండి సాయంత్రం పీకెలమీద కత్తినౌతాను చూశారూ....."

నరసన్నగారి నాలుక పిడచ కట్టుకుపోయింది. మాట రావటంలేదు. "ఇపుడు లేదంటావా ఏమిటి... చచ్చానే...." అన్నాడు.

అప్పన్న నవ్వాడు. "బాబూ! మీరూ నేనూ మనవంటివాళ్ళం అంతా రోజూ గండాలు దాటుతూనే ఉంటాం. పీకెలమీది కత్తులూ, గండాలూ మన్నేం చెయ్యవు. మీకివాళ డబ్బు దొరకదనుకోండి. అప్పులాడికేదో చెప్పకుంటారు. వాడు ధాంధూం అంటాడు. అని?.... ఏముంది సరే మళ్ళీ వస్తానంటాడు. ఎల్లుండి ఇచ్చేస్తారు. మళ్ళా అవలెల్లుండి ఎక్కడో పుచ్చుకుంటారు. ఆ మర్నాడు మళ్ళా గండమే కదా? అదే మన కథ. మీరు చెప్పినట్టే అయితే నాకు రెండొందల ఋణం మూలంగా మొన్న

సాయంత్రం ఐదు గంటలకి పీకె తెగిపోయి ఉండాలి.... అక్కడికీ తిరిగా. ఇప్పుడు విసుగేసి గంటాయి ఇక్కడే కూలబడున్నా. చూశారూ.... అందరం ఇంతే....."

నరసన్నగారు తల వంచుకున్నాడు ఏం తోచక. ఉదయం పదినుండి తిరిగిన తిరుగుళ్ళు, అడిగిన అప్పులు, పుచ్చుకున్న జవాబులు, సలహాలూ, విన్న ఏడుపులూ గిర్రున తిరిగాయి.

ఒక పిసరు జ్ఞానోదయం కలిగినట్టై ఎండిన చిరునవ్వొక్కటి సందేహిస్తూ పెదిమల మీదకు వచ్చింది.

"అద్గదీ. అలా ఉండాలి. అందుకని ఇంక ఆటే శ్రమపడకుండా ఆ అప్పులాణ్నీ సముదాయించి, బతిమాలుకుని...." నరసన్నగారికి అప్పన్న మాటలు వినబడలేదు.

దొరకని అర్థరూపాయిని తనని తిట్టుకున్నాడు. "నువ్వన్నది నిజమేలే" అన్నాడు రెండు నిముషాల క్రితం అప్పన్న ప్రవచించిన సత్యానికి జవాబుగా.

"వస్తానోయ్" అని బయల్దేరాడు నరసన్నగారు. అప్పటికి ఆయన మనసు తేలికపడింది. ప్రశాంతత ఆయనలో పరుచుకొనడానికి ఉపక్రమించింది... మెల్లిగా అడుగులు వేస్తూ ఇంటికి బయలుదేరారు....

☆ ☆ ☆

అన్వేషణ విరమించుకున్న నరసన్నగారు ఐదడుగులు వేసేవరకు "బాబూ నరసన్నగారూ" అన్న పిలుపు వినబడింది.

అప్పన్న బల్లదిగి రెండు అడుగులు ముందుకు వేశాడు.

"బాబూ చిన్న మనవి.... ఏం లేదు ఈ కిళ్ళీకొట్టు వాడికీ నాకు ఆ మధ్య కొంత బెడిసింది. అయినా ఇవాళ తిరిగి తిరిగి నోరెండి, గతిలేక వీడి దగ్గరే కలరు పుచ్చుకుని తాగేసి అరువు పెట్టాను. నాకు చూస్తే రాత్రి ఎనిమిదికల్లా రెండొందలు దొరక్కపోతే, యములాళ్ళు వచ్చి పడతారు. వీడు చూస్తే కలరు డబ్బులు ముందిక్కడ పెట్టిగాని కదలడానికి వల్లకాదంటాడు. వెధవ అక్కసూ వాడూను. అంచేత నేను ముందిక్కణ్నించి బయటపడితే, ఇంకో నాలుగు వీధులు తిరగొచ్చు. చూశారూ.... అంచేత ఒక్క బేడా అర్ధణా సర్దితిరా...."

★ ★ ★